

[Socialministeren.]

om det skal gå hurtigt. Det skal i hvert tilfælde ikke fra min side mangle på hurtige besvarelser til socialudvalget.

Jeg skal ikke gå ind på den lange række af tekniske og specielle spørgsmål, som fru Gerda Tosti Nielsen rejste. Jeg mener, de er særdeles egnede til diskussion under udvalgsarbejdet.

Jeg har allerede med indenrigsministeren drøftet det spørgsmål, der blev stillet om Apotekerforeningens krav om højere avancer, nu da der ikke er så store tilskud til medicinen. Det kan ikke være meningen, at de penge, som vi i forbindelse med dette lovforslag sparer på det offentlige budget, skal gives ud på anden måde, og det er indenrigsministeren meget opmærksom på og har allerede taget sig af dette spørgsmål.

Jeg kan kun beklage, at vi ikke kan være enige med socialistisk folkeparti — det står vel heller ikke skrevet nogen steder, at vi skal være enige om alt mellem himmel og jord — men det var lidt hårde ord, at vi nu begyndte at lave en økonomisk trangsskillelinje, som det blev sagt. Det mener jeg ikke at der står nogen steder i lovforslaget. Det, vi søger, er at få gennemført ensartede regler ud over landet. Der er nemlig meget stor forskel i kommunernes måde f. eks. at give medicinkort til pensionister på. Jeg vil gerne have, at reglerne bliver ensartet i landet.

Så blev der anket over, at jeg ikke havde brugt 80 pct. tilskudsreglen, for så havde jeg haft lettere ved at sige, at medicinen ikke skulle være gratis. Jeg mener, at 75 pct. tilskud er tilstrækkeligt, det er min opfattelse, og det kan ikke være meningen, at jeg altid skal være enig med et udvalg i, hvad de fremsætter af ønsker. Det må være op til ministeren at drage nogle slutninger, som måske ikke altid følger udvalgets opfattelse.

Vi kan ikke bekæmpe medicinoverforbruget med denne lovgivning alene, og det er vel heller ikke meningen. Indenrigsministeriet må være stærkt involveret i denne problematik, og jeg vil mene, at også under udvalgsarbejdet må indenrigsministeren svare på en række af de spørgsmål, der er stillet.

Jeg vil gerne erklære mig helt enig med hr. Kurt Brauer i, at det hjælper ikke noget at give piller i stedet for behandling. I denne forbindelse vil jeg sige, at den kom-

mende bistandslovs har jo forårsaget en række forhandlinger rundt omkring, bl. a. har man haft et udvalg nedsat, det såkaldte Wechselsmann-udvalg, hvor man har drøftet den stedlige sociale og sundhedsmæssige tjeneste, og her synes jeg man er nået frem til mange gode ting, bl. a. at der bliver et meget nært og meget snævert samarbejde med det sociale udvalg. Jeg vil tro, at man igennem dette samarbejde kan hjælpe lægerne, fordi lægerne mange gange er i den situation, at deres tid ikke tillader dem at gå i dybden med behandlingen, og så kan det godt være, der ryger en pille med på vejen. Men man kan måske via det sociale udvalg hjælpe lægerne med at komme ind i behandlingen og så måske finde frem til årsagerne til, at man søger lægen for at få noget medicin.

Jeg er altid åben over for udvalgsarbejdet, og det vil jeg også være i dette tilfælde. Jeg mener blot, at man skal være opmærksom på, at mange af de spørgsmål, der er stillet, også involverer indenrigsministeren.

Kofoed: Jeg vil gerne takke socialministeren for det svar, jeg fik med hensyn til årsagen til, at lovforslagets kom så sent. Det er en forklaring, men jeg beklager for så vidt, at socialministeren har så dårlige arbejdsvilkår, at det er et trykkeri, der er årsag til, at man ikke kan få lovforslag fremsat i ordentlig tid. Jeg vil dog tro, at man kunne have fået kladden at se på, og så kunne man senere fremsætte lovforslaget. Resultatet er nemlig det, at vi er i tidnød og skal presse en ting igennem, for at amtskommunerne kan få noget at arbejde efter, og det synes jeg er uheldigt. Lad det så være et memento til en anden gang. Man må hellere vente et år i stedet for at haste noget igennem.

Men der var også en anden ting, som fik mig herop, og det var udtalelsen: „vi kan ikke altid være enige med SF“, og så siger ministeren videre, at man skal ikke altid være enig med udvalget. Spørgsmålet var her de 80 pct. eller 75 pct. i refusion på medicin. Ved anden behandling af sygesikringsloven den 26. maj 1971 — jeg har slået det op, så det må være rigtigt — stillede den socialdemokratiske ordfører, hr. Niels Mørk, på socialdemokratiets vegne ændringsforslag om, at livsvigtig medicin skulle være gratis for alle. For det er sådan, udtalte han, at for de